

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пленум)

10 юли 2003 година*

„Европейска централна банка (ЕЦБ) – Решение 1999/726/ЕО за предотвратяването на измами – Защита на финансовите интереси на Общността – Европейска служба за борба с измамите (OLAF) – Регламент (ЕО) № 1073/1999 – Приложимост по отношение на Европейската централна банка – Твърдения за незаконосъобразност – Допустимост – Независимост на ЕЦБ – Член 108 ЕО – Правна основа – Член 280 ЕО – Провеждане на консултации с ЕЦБ – Член 105, параграф 4 ЕО – Пропорционалност”

По дело С-11/00

Комисията на Европейските общности, за която първоначално се явяват г-н С. W. A. Timmermans, г-н Н. P. Hartvig и г-н U. Wölker, а в последствие – г-н J.-L. Dewost, г-н Н. P. Hartvig и г-н U. Wölker в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

подпомагана от

Кралство Нидерландия, за което първоначално се явяват г-н M. A. Fierstra, а в последствие – г-жа J. van VakeI, в качеството на представители,

Европейския парламент, за който се явяват г-н J. Schoo и г-н H. Duintjer Tebbens, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Съвета на Европейския съюз, за който се явяват г-жа J. Aussant, както и г-н F. van Craeynest и г-н F. Anton, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни,

срещу

Европейската централна банка, за която се явяват г-н A. Sáinz de Vicuña и г-жа С. Zilioli, в качеството на представители, подпомагани от г-н A. Dashwood, barrister, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

с предмет отмяна на Решение 1999/726/ЕО на Европейската централна банка от 7 октомври 1999 г. за предотвратяването на измами (ЕЦБ/1999/5) (ОВ L 291, стр. 36),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н J.-P. Puissechet, г-н M. Wathelet и г-н R. Schintgen, председатели на състав, г-н С. Gulmann, г-н D. A. O. Edward, г-н A. La

* Език на производството: френски.

Pergola (докладчик), г-н P. Jann и г-н V. Skouris, г-жа F. Macken и г-жа N. Colneric, г-н S. von Bahr и г-н A. Rosas, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs,

секретар: г-н R. Grass,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Комисията, за която се явява г-н M. Petite, в качеството на представител, на Кралство Нидерландия, за което се явява г-н N. Bel, в качеството на представител, на Парламента, за който се явяват г-н J. Schoo и г-н H. Duintjer Tebbens, на Съвета, за който се явяват г-жа J. Aussant, както и г-н F. van Craeynest и г-н F. Anton, и на Европейската централна банка, за която се явяват г-н A. Sáinz de Vicuña и г-жа C. Zilioli, подпомагани от г-н A. Dashwood, в съдебното заседание на 3 юли 2002 г.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 3 октомври 2002 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, подадена в секретариата на Съда на 14 януари 2000 г., Комисията на Европейските общности предявява иск по силата на член 230 ЕО за отмяна на Решение 1999/726/ЕО на Европейската централна банка от 7 октомври 1999 г. за предотвратяването на измамите (ЕЦБ/1999/5) (ОВ L 291, стр. 36, наричано по-нататък „оспорваното решение“).

2. С Определения на председателя на Съда от 7 септември 2000 г. Кралство Нидерландия, Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз са допуснати да встъпят в производството в подкрепа на исканията на Комисията.

Правна уредба

Първично законодателство

3. Съгласно член 2 ЕО:

„Общността има за задача, чрез създаването на общ пазар, на икономически и паричен съюз и посредством осъществяване на общи политики и дейности, съгласно членове 3 и 4, да насърчава хармонично, балансирано и устойчиво развитие на икономическите дейности в рамките на Общността, високо равнище на заетост и на социална закрила, равенство между мъжете и жените, устойчив и неинфлационен растеж, висока конкурентоспособност и на сближаване на икономическите резултати, високо равнище на опазване и подобряване на качеството на околната среда, повишаване на жизнения стандарт и на качеството на живот и, икономическо и социално сближаване и солидарност между държавите-членки.“

4. Съгласно член 4 ЕО:

„1. С оглед целите, посочени в член 2, дейността на държавите-членки и на Общността включва, при условията и съгласно сроковете, предвидени в настоящия Договор, въвеждането на икономическа политика, основана на тясно координиране на икономическата политика на държавите-членки, на вътрешния пазар и на определянето на общи цели, и провеждана в съответствие с принципа на свободна пазарна икономика при свободна конкуренция.

2. Наред с изложеното по-горе и при условията и съгласно сроковете и процедурите, предвидени в настоящия Договор, тези дейности включват неотменимо фиксиране на обменните курсове, което води до въвеждането на единна валута, ЕКЮ, до създаването и провеждането на единна валутна политика и политика на обменен курс, чиято основна цел е да поддържат стабилност на цените и, без да се засяга тази цел, да подпомагат общата икономическа политика в Общността, в съответствие с принципа на свободна пазарна икономика при свободна конкуренция.

3. Тази дейност на държавите-членки и на Общността изискват спазване на следните ръководни принципи: стабилни цени, стабилни публични финанси и валутни условия, и устойчив платежен баланс.”

5. Член 8 ЕО гласи:

„В съответствие с предвидените в настоящия Договор процедури, се създава Европейска система на централните банки, (наричана по-нататък „ЕСЦБ”), и Европейска централна банка, (наричана по-нататък „ЕЦБ”): те действат в рамките на правомощията, предоставени им от настоящия Договор и по Устава на ЕСЦБ и ЕЦБ, наричан по-нататък „Устав на ЕСЦБ”, приложен към настоящия Договор.”

6. Член 105, параграфи 1 – 4 ЕО предвиждат:

„1. Основната цел на ЕСЦБ е да поддържа ценова стабилност. Без да се засяга целта за ценова стабилност, ЕСЦБ подкрепя общата икономическа политика на Общността с цел да допринесе за постигането на целите на Общността, посочени в член 2. ЕСЦБ действа в съответствие с принципа на свободната пазарна икономика в условията на свободна конкуренция, като съдейства за ефикасно разпределение на ресурсите и спазва принципите, предвидени в член 4.

2. Основните задачи, осъществявани от ЕСЦБ, са:

- да определя и провежда валутната политика на Общността;
- да осъществява операции обмен на валута в съответствие с разпоредбите на член 111;
- да държи и управлява официалните валутни резерви на държавите-членки;
- да насърчава гладкото функциониране на платежните системи.

(...)

4. Консултации с ЕЦБ се провеждат:

- по всеки предложен акт на Общността, в областите на нейната компетентност;

(...)”

7. Член 108 ЕО предвижда следното:

„При упражняване на правомощията и изпълнение на задълженията и задачите, които са им възложени от настоящия Договор и от Устава на ЕСЦБ, нито ЕЦБ, нито националната централна банка, нито някой от членовете на техните ръководни органи може да иска или да приема указания от институции или органи на Общността, или от правителство на държава-членка, или от друг орган. Институциите и органите на Общността и правителствата на държавите-членки се задължават да спазват този принцип и да не се опитват да влияят на членовете на ръководните органи на ЕЦБ или на националните централни банки при изпълнение на техните задачи.”

8. Съгласно член 280, параграфи 1 и 4 ЕО:

„1. Общността и държавите-членки водят борба с измамите и всяко друго незаконосъобразно действие, което засяга финансовите интереси на Общността, чрез приети съгласно този член мерки, които имат възпиращ ефект и позволят ефикасна защита в държавите-членки.

(...)

4. Съветът, действайки в съответствие с процедурата по член 251, след като се консултира със Сметната палата, приема необходимите мерки в областта на предотвратяването на измамите, които засягат финансовите интереси на Общността и борбата с измамите с цел оказване на ефикасна и равностойна защита в държавите-членки. Тези мерки не засягат прилагането на националното наказателно право или националното правораздаване в държавите членки.

9. Член 287 ЕО предвижда следното:

„Членовете на институциите на Общността, членовете на комитетите, както и длъжностните лица и останалите служители на Общността са длъжни, дори и след като са престанали да изпълняват задълженията си, да не разкриват информация, която попада в обхвата на служебната тайна, по-специално, информация относно предприятия, техните търговски отношения или техните фактори за ценообразуване.”

10. Уставът на ЕСЦБ е представен в протокол, приложен към Договора за ЕО. В член 12, параграф 3 от Устава на ЕСЦБ се предвижда:

„Управителният съвет приема процедурен правилник, който определя вътрешната организация на ЕЦБ и нейните органи за вземане на решения.”

11. Член 27 от Устава на ЕСЦБ, озаглавен „Одит”, предвижда:

„27.1. Отчетите на ЕЦБ и на националните централни банки се проверяват от независими външни одитори, определени от Управителния съвет и одобрени от Съвета. Одиторите имат пълни правомощия да преглеждат всички книги и счетоводни отчети на ЕЦБ и националните централни банки и да получават пълна информация за техните операции.

27.2. Разпоредбите на член 248 от настоящия Договор се прилагат само по отношение на прегледа на ефективността на операциите при управлението на ЕЦБ.”

12. Член 36, параграф 1 от Устава на ЕСЦБ постановява:

„По предложение на Изпълнителния съвет Управителният съвет приема условията за работа на персонала на ЕЦБ.”

Вторично законодателство

13. Европейската служба за борба с измамите (по-нататък наричана „OLAF”) е учредена с Решение 1999/352/ЕО, ЕОВС, Евратом на Комисията от 28 април 1999 г. (ОВ L 136, стр. 20), прието на основание член 162 ЕО (понастоящем член 218 ЕО), член 16 от Договора за ЕОВС и член 131 от Договора за ЕОАЕ.

14. Член 2 от Решение 1999/352, който определя функциите на OLAF, в параграф 1 предвижда:

„(OLAF) упражнява правомощията на Комисията да провежда външни административни разследвания с цел засилване на борбата с измамите, корупцията и други незаконни действия, засягащи неблагоприятно финансовите интереси на Общността, както и за целите на борбата с измамите относно всеки друг акт или действие на оператори, което представлява нарушение на разпоредбите на Общността.

(OLAF) отговоря за провеждането на вътрешни административни разследвания, целящи:

а) борба с измамите, корупцията и други незаконни действия, засягащи неблагоприятно финансовите интереси на Общността;

б) разследване на сериозните положения, свързани с осъществяването на професионални задължения, което може да доведе до неспазване на задълженията от чиновници и служители на Общностите, водещи до дисциплинарно и в определени случаи наказателно производство, или неспазване на задълженията от членове на институциите и органите, ръководители на органи или членове на персонала на институциите и органите, които не са субекти на Правилника за длъжностните лица и Условията за работа на другите служители на Европейските общности.

(OLAF) упражнява правомощията на Комисията, както са дефинирани в разпоредбите, установени в рамките, пределите и при условията на Договорите.

Комисията, другите институции или органи могат да възлагат на (OLAF) и разследвания в други сфери.”

15. Член 3 от Решение 1999/352 постановява:

„(OLAF) упражнява правомощията по разследване, предвидени в член 2, параграф 1 при пълна независимост. При упражняване на тези правомощия директорът на (OLAF) не трябва да търси или да приема инструкции от страна на Комисията, от страна на правителство, институция, или орган.”

16. Член 4 от Решение 1999/352 предвижда следното:

„Създава се надзорен комитет, чиято структура и правомощия са залегнали в законодателната власт на Общността. Този комитет отговаря за редовен надзор върху изпълнението на функцията по разследване от страна на (OLAF).

17. Съгласно член 5 от Решение 1999/352:

„1. (OLAF) се оглавява от директор, чиято кандидатура се предлага от Комисията след провеждане на консултации в Европейския парламент и Съвета, с петгодишен мандат на назначаване, който мандат може да бъде подновен веднъж. (...)

2. По отношение на директора Комисията упражнява правомощията на орган по назначаване. Всяка мярка, предвидена в членове 87, 88 и 90 от Правилника за длъжностните лица и Условието за работа на другите служители на Европейските общности, се взема след провеждане на консултации с надзорния комитет, с мотивирано решение на Комисията. Решението се предава за информация на Европейския парламент и Съвета.”

18. Съгласно член 6 от Решение 1999/352:

„1. Директорът на (OLAF) упражнява по отношение на персонала на (OLAF) правомощията, установени в Правилника за работата на длъжностните лица на Европейските общности на орган по назначаване, и правомощията, установени в Условието за работа на другите служители на тези Общности на орган, оправомощен да сключва договори за назначаване на служба. (...)

2. След провеждане на консултации с надзорния комитет директорът изпраща на генералния директор по бюджета предварителен проектобюджет, който влиза в специално направление за (OLAF) в ежегодния основен бюджет.

3. Директорът действа като разпоредител с бюджетни кредити при изпълнението на специалната бюджетна линия на част А на бюджета, която се отнася до (OLAF), и на специалните бюджетни линии от част Б, засягащи борбата с измамите. (...)

4. Решенията на Комисията, засягащи нейната вътрешна организация, се прилагат и по отношение на (OLAF), доколкото те са съвместими с разпоредбите, отнасящи се до (OLAF), приети от законодателя на Общността, с настоящото решение и с подробните правила за неговото изпълнение.”

19. По силата на член 7 от Решение 1999/352 последното „влиза в сила, считано от датата на влизане в сила на Регламент (ЕО) на Европейския парламент и на Съвета относно разследванията, провеждани от (OLAF)”.

20. Регламент (ЕО) № 1073/1999 на Европейския парламент и на Съвета от 25 май 1999 г. относно разследванията, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF) (ОВ L 136, стр. 1), е приет на основание член 280 ЕО.

21. Четирите първи съображения на този регламент гласят:

„(1) като имат предвид, че институциите и държавите-членки придават голямо значение на защитата на финансовите интереси на общностите и на борбата срещу измамата и всички незаконни и вредни за финансовите интереси на общностите действия; (...)

(2) като имат предвид, че защитата на финансовите интереси на общностите се разпростира не само върху ръководството при разпределяне на бюджета, но също и върху всички мерки, които засягат или могат да засегнат техните активи;

(3) като имат предвид, че за постигане на тази цел трябва да бъдат използвани всички налични средства, особено в контекста на поетите от Общността отговорности по разследването (...);

(4) като имат предвид, че Комисията е установила мерки за засилване на наличните средства за борба с измамата сред собствените си служби, отчитайки принципа на автономия на вътрешната организация на всяка институция, чрез (...) Европейската служба за борба с измамите (наричана по-нататък „(OLAF) „) поема задължението да провежда разследвания за административна измама; като имат предвид, че Комисията е дала на (OLAF) пълна независимост да упражнява функцията по разследване”.

22. В седмото съображение от Регламент № 1073/1999 се уточнява, че „поради необходимостта от засилване на борбата с измамите, корупцията и другите незаконни действия, вредни за финансовите интереси на Общността, (OLAF) трябва да може да извършва вътрешни разследвания във всички институции, органи, служби и агенции, създадени от или на основание на Договорите за създаване на Европейската общност и Евратом”.

23. В десетото съображение от същия регламент се указва, че провежданите от Европейската служба за борба с измамите разследвания „трябва да бъдат осъществени в съответствие с Договора и по-специално с Протокола относно привилегиите и имунитетите на Европейските общности, като се отчитат разпоредбите на Правилника за работата на длъжностните лица на Европейските общности и условията за работа на другите служители на Общностите (наричан (...) „Правилник за персонала”) (в настоящия регламент), и при пълно спазване на човешките права и основни свободи, в частност принципа на безпристрастност, на правото на засегнатите лица да изразяват своето мнение относно фактите, които касаят тях и на принципа, че заключенията от разследванията могат да бъдат основани единствено на елементи, които имат доказателствена стойност”. В същото съображение се уточнява също така, че „в тази връзка институциите, органите, службите и агенциите трябва да утвърждават реда и условията, по които да бъдат провеждани такива вътрешни разследвания”.

24. Съгласно дванадесетото съображение от Регламент № 1073/1999 „за осигуряване на независимостта на (OLAF) при извършването на възложените от настоящия регламент задачи, на нейния директор трябва да бъдат дадени правомощия за започване на разследване по негова собствена инициатива”.

25. Съгласно осемнадесетото съображение от този регламент „административните разследвания трябва да бъдат извършвани под ръководството на директора на (OLAF), при пълна самостоятелност по отношение на институциите, органите, службите и агенциите и по отношение на Надзорния съвет”.

26. В двадесет и първото съображение от Регламент № 1073/1999 се уточнява, че „възлагането на задачата за провеждане на външни административни разследвания в тази област на независима институция като (Европейската служба за борба с измамите), е в пълно съответствие с установения в член 5 от Договора принцип на субсидиарност”, и че „функционирането на (Европейската служба за борба с измамите) вероятно ще

допринесе за засилването на мерките за борба срещу измамата, корупцията и другите незаконни действия, засягащи финансовите интереси на Общностите, и следователно е съобразено с принципа за пропорционалност”.

27. Член 1 от Регламент № 1073/1999 предвижда следното:

„1. С цел повишаване на ефективността на мерките за борбата срещу измамата, корупцията и другите незаконни действия, засягащи финансовите интереси на Европейската общност, Европейската служба за борба с корупцията и измамите упражнява правомощията да извършва разследване, дадени на Комисията на основание правилата на Общността и регламентите и споразуменията, действащи в тези области.

(...)

3. В рамките на институциите, органите, службите и агенциите, създадени от или на основание на Договорите (наричани (...) „институциите, органите, службите и агенциите” (в настоящия регламент)), (OLAF) провежда административни разследвания с цел:

- провеждане на борба срещу измамите, корупцията и другите незаконни действия, засягащи финансовите интереси на Европейската общност,

- разследване в тази връзка на сериозните нарушения, свързани с упражняване на професионални дейности, чрез установяване на неизпълнение на задълженията от страна на длъжностните лица и другите служители на Общностите, водещи до дисциплинарно или в зависимост от случая, наказателно производство, или на еквивалентна невъзможност за прехвърляне на задължения на част от членовете на институции и органи, началници на служби и агенции или членове на персонала на институциите, органите, службите или агенциите, чието правно положение не се урежда от правилника за персонала.”

28. Съгласно член 2 от Регламент № 1073/1999:

„По смисъла на настоящия регламент „административни разследвания” (наричани (...) „разследвания” (в настоящия регламент)) са всички инспекции, проверки и други мерки, предприемани от служителите на Службата (OLAF) при изпълнение на техните задължения в съответствие с членове 3 и 4 с оглед постигане на целите, предвидени в член 1, които установяват, където е необходимо, незаконността на действията, подлежащи на разследване. Тези разследвания не засягат правомощията на държавите-членки да водят наказателно производство.”

29. Озаглавен „Вътрешни разследвания” член 4 от Регламент № 1073/1999 предвижда:

„1. (OLAF) провежда административни разследвания в рамките на институциите, органите, службите и агенциите (наричани (...) „вътрешни разследвания” (в настоящия регламент)) в областите на приложение на член 1.

Тези вътрешни разследвания се провеждат съгласно правилата на Договорите и в частност на Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности, и при необходимото спазване на Правилника за персонала при условията и в съответствие с процедурите, предвидени в настоящия регламент и в решенията, приети

от всяка институция, орган, служба и агенция поотделно. Институциите обсъждат помежду си правилата, които трябва да залегнат в тези решения.

2. При условие че са спазени разпоредбите, посочени в параграф 1:

- (OLAF) има право на незабавен и необявен достъп до всяка информация, която се поддържа от институциите, органите, службите и агенциите, и до техните помещения. (OLAF) има правото да разследва сметките на институциите, органите, службите и агенциите. (OLAF) може да взема копие и да получава извлечения от всеки документ или от съдържанието на всякакви междинни данни, поддържани от институциите, органите, службите и агенциите и ако е необходимо, да задържа такива документи или данни, с цел да предотврати тяхното изчезване,

- (OLAF) може да изисква устна информация от членовете на институциите и органите, от ръководителите на службите и агенциите и от персонала на институциите, органите, службите и агенциите.

(...)

4. Институциите, органите, службите и агенциите следва да бъдат информирани всеки път, когато служители на (OLAF) извършват разследване в техните помещения или консултират документ или изискват информация, поддържана от тези институции, органи, служби и агенции.

5. В случаите, когато разследванията разкриват, че член, ръководител, висш чиновник или друг служител може да е лично замесен, се информира институцията, органът, службата или агенцията, към която той принадлежи.

В случаите, изискващи абсолютна секретност за целите на разследването или изискващи прибегване до такива средства на разследване, които са от компетентността на национален правораздавателен орган, предоставянето на необходимата информация може да бъде отложено.

6. При спазване на правилата, установени в Договорите, в частност в Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности, и на разпоредбите на Правилника за персонала, приетото от всяка институция, орган, служба и агенция решение така, както е предвидено в параграф 1, трябва да включва по-специално правила относно:

а) задължението на част от членовете, длъжностните лица и другите служители на институциите и органите, и ръководителите, длъжностните лица и служителите на службите и агенциите, да сътрудничат и да предоставят информация на служителите на (OLAF);

б) процедурите, които трябва да бъдат съблюдавани от служителите на (OLAF) при провеждане на вътрешни разследвания и гаранциите за правата на лицата, засегнати от вътрешно разследване.”

30. Член 5, алинея втора от Регламент № 1073/1999 предвижда:

„Вътрешните разследвания започват с решение на директора на (OLAF), който действа по своя инициатива или по искане на институцията, органа, службата или агенцията, в които ще се провежда разследването.”

31. Озаглавен „Процедура на разследванията” член 6 от Регламент № 1073/1999 постановява:

- „1. Директорът на (OLAF) ръководи пряко процедурата на разследванията.
2. Служителите на (OLAF) извършват своите задачи посредством писмено упълномощаване, показващо тяхната самоличност и в какво качество действат.
3. За всяка намеса служителите на (OLAF) трябва да бъдат снабдени с писмено основание, издадено от директора, от което да е видно каква е целта на разследването.
4. По време на инспекциите и проверките на място, служителите на (OLAF) приемат да спазват правилата и практиката, отнасящи се до засегнатите длъжностни лица на държавата-членка, Правилника за персонала и решенията, посочени в член 4, параграф 1, втора алинея.
5. Разследванията се извършват без прекъсване за период, който трябва да е пропорционален на обстоятелствата и сложността на случая.
6. Държавите-членки трябва да осигурят надлежно, че техните компетентни органи ще оказват необходимата помощ на служителите на (OLAF) за улесняване изпълнението на техните задачи, в съответствие с националното законодателство. Институциите и органите трябва да осигурят надлежно, че техните членове и персонал ще оказват необходимата помощ на агентите на (OLAF) за улесняване изпълнението на техните задачи; службите и агенциите трябва да осигурят надлежно, че техните ръководители и персонал ще действат по същия начин.”

32. Съгласно разпоредбите на член 7 от Регламент № 1073/1999, озаглавен „Задължение за информиране на Службата”:

„1. Институциите, органите, службите и агенциите изпращат своевременно на (OLAF) всяка информация, свързана с възможни случаи на измама или корупция или друга незаконна дейност.

2. Институциите, органите, службите и агенциите и доколкото националното законодателство позволява, държавите-членки изпращат своевременно по искане на (OLAF) или по своя инициатива всякакви документи или информация, поддържани от тях, които имат отношение към текущото вътрешно разследване.

(...)

3. Институциите, органите, службите и агенциите и доколкото националното законодателство позволява, държавите-членки изпращат на (OLAF) също и тези документи и информация, поддържани от тях, които те считат за уместни, във връзка с борбата срещу измамата, корупцията и други действия, засягащи финансовите интереси на Общностите.”

33. Член 8, параграфи 2 и 4 от същия регламент, озаглавен „Поверителност и защита на данните”, гласят:

„2. Информацията, изпратена или получена в хода на вътрешните разследвания, в каквато и форма да е тя, е предмет на професионална тайна и се ползва от защитата, предвидена в разпоредбите, приложими за институциите на Европейските общности.

Такава информация не може да бъде съобщавана на други лица извън тези, работещи в рамките на институциите на Европейските общности или на държавите-членки, чиито функции изискват от тях да са информирани, нито би могла да се използва за цели, различни от предотвратяване на измама, корупция или други незаконни действия.

(...)

4. Директорът на (OLAF) и членовете на Надзорния съвет, посочени в член 11, следва да гарантират, че се спазват настоящият член и членове 286 и 287 от Договора за ЕО.”

34. Член 9 от посочения по-горе регламент предвижда:

„1. При завършване на разследване, проведено от (OLAF), тя изготвя доклад под ръководството на директора, конкретизиращ установените факти, финансовите загуби, ако има такива, и изводите от разследването включително препоръките на директора на (OLAF) относно действията, които трябва да бъдат предприети.

2. При изготвяне на такива доклади трябва да се отчетат и процедурните изисквания, установени в националните законодателства на засегнатите държави-членки. Докладите, изготвени на тази основа, конституират допустимите доказателства в административното и наказателно производство на държавите-членки, където използването на тези доказателства е признато за необходимо и по същия начин и условия, допустими при административните доклади, изготвени от инспектори на националната администрация. Тези доклади са предмет на оценка по същите правила, като тези, приложими за административните доклади, изготвени от инспектори от националната администрация и имат идентична стойност за подобни доклади.

(...)

4. Докладите, изготвени след завършване на вътрешно разследване, както и всякакви свързани ценни документи, се изпращат на засегнатата институция, орган, служба или агенция. Институцията, органа, службата или агенцията предприемат действие, в частност дисциплинарно или правно, по вътрешното разследване, идентично с това, произтичащо от съдебно разпореждане при разследването, като докладват за него пред директора на (OLAF) в срок, определен от директора в заключението на неговия доклад.

35. Член 11 от Регламент № 1073/1999 постановява:

„1. Надзорният съвет осигурява независимостта на (OLAF) чрез редовен контрол по изпълнението на функцията по разследване.

(...)

2. Надзорният съвет се състои от пет независими външни лица, притежаващи нужните за назначението квалификации от съответните им държави, получени на старши постове и свързани с областта на действие на (OLAF). Те се назначават по общо съгласие между Европейския парламент, Съвета и Комисията.

(...)

5. При осъществяване на задълженията си членовете на Надзорния съвет не трябва да търсят и да приемат инструкции от нито едно правителство или институция, орган, служба или агенция.

(...)

7. Всяка година директорът изпраща на Надзорния съвет програмата за дейността на (OLAF) в съответствие с член 1 от настоящия регламент. Директорът информира периодично Надзорния съвет за дейността, разследванията, резултатите от тях и действията, предприети във връзка с тях, проведени от (OLAF). Когато едно разследване продължи повече от девет месеца, директорът информира Надзорния съвет за причините, поради които разследването не е приключило, и за прогнозираното време за приключване. Директорът информира Надзорния съвет за случаите, при които засегнатата институция, орган, агенция или служба не са успели да действат съобразно препоръките на Надзорния съвет. Директорът информира Надзорния съвет за случаите, изискващи препращане на информация на съдебните органи на съответната държава-членка.

8. Надзорният съвет приема най-малко един отчет годишно за дейността си, който се изпраща на институциите. Надзорният съвет може да представи отчети за резултатите от разследванията на (OLAF) и действията, предприети въз основа на тях, на Европейския парламент, Съвета, Комисията и Сметната палата.”

36. Член 12 от Регламент № 1073/1999 предвижда разпоредби относно Директора на OLAF. Освен че повтаря някои уточнения, съдържащи се в Решение 1999/352, в параграф 3 той предвижда:

„Директорът няма право да търси или приема инструкции от нито едно правителство или институция, орган, служба или агенция при осъществяване на задълженията си по започване и провеждане на външни и вътрешни разследвания или по изготвяне на докладите следващи такива разследвания. Ако директорът реши, че Комисията взема мерки, поставящи неговата независимост под въпрос, той разполага със средство за правна защита срещу неговата институция пред Съда на Европейските общности.

Директорът докладва редовно на Европейския парламент, Съвета, Комисията и Сметната палата за данните, получени от разследванията, проведени от (OLAF), при съблюдаване на поверителността на тези разследвания, процесуалните права на засегнатите лица и където е необходимо, националното законодателство, приложимо в съдебното производство.

Упоменатите по-горе институции обезпечават надлежно, че е спазена поверителността на разследванията, извършени от (OLAF), както и процесуалните права на засегнатите лица, и където съдебното производство налага, че са спазени всички национални разпоредби, приложими за такова производство.

37. Съгласно член 14 от същия регламент:

„До приемането на измененията на Правилника за персонала, всяко длъжностно лице или друг служител на Европейските общности може да отправи жалба до директора на (OLAF), на основание на настоящия член срещу всеки акт, който би засегнал неблагоприятно интересите му, извършен от (OLAF), в хода на вътрешно разследване, в съответствие с процедурите, предвидени в член 90, параграф 2 от Правилника за персонала. Член 91 от Правилника за персонала се прилага за решенията, взети във връзка с такива жалби.

Предходните разпоредби се прилагат по аналогия и за персонала на институциите, органите, службите и агенциите, които не са предмет на Правилника за персонала.”

38. На 25 май 1999 г. Парламентът, Съветът и Комисията сключват междуинституционално споразумение относно вътрешните разследвания, провеждани от Европейската служба за борба с измамите (OLAF) (ОВ L 136, стр. 15, наричано по-нататък „Междуинституционалното споразумение”). С това споразумение посочените по-горе институции се съгласяват „да приемат обща система от правила, съдържаща необходимите изпълнителни мерки за улесняване на доброто провеждане на извършваните от (OLAF) разследвания в рамките на техните институции”, както и „да установят такава система и да я направят незабавно приложима, като приемат вътрешно решение в съответствие с модела, приложен към настоящото споразумение, и да действат извън рамките на този модел само когато техни особени изисквания налагат отклоняването от него технически необходимо”.

39. В междуинституционалното споразумение се уточнява, че „останалите институции, органите, службите и агенциите, създадени от Договора за ЕО и от Договора за Евратом или на основание на същите, се приканват да се присъединят към настоящото споразумение чрез декларация от всеки от тях, адресирана едновременно към председателите на подписалите споразумението институции”.

Оспорваното решение

40. Оспорваното решение е прието от Управителния съвет на ЕЦБ въз основа на член 12, параграф 3 на Устава на ЕСЦБ.

41. В първите осем съображения от оспорваното решение гласят:

„(1) като има предвид, че ЕЦБ заедно с институциите на Европейските общности и държавите-членки отдава голямо значение на защитата на финансовите интереси на Общностите и на усилията за борба с измамите и с други незаконни дейности, които накърняват финансовите интереси на Общностите;

(2) като има предвид, че на срещата в Кьолн през юни 1999 г. Европейският съвет счете, че е крайно желателно ЕЦБ да се присъедини към институциите на Европейските общности в усилията за борба с измамите в Европейския съюз;

(3) като има предвид, че ЕЦБ отдава голямо значение на защитата на своите финансови интереси и на усилията за борба с измамите и с други незаконни дейности, накърняващи финансовите Ж интереси;

(4) като има предвид, че за да се достигнат тези цели, трябва изцяло да се приложат всички налични средства, особено що се отнася до задължението за провеждане на разследвания, поверено на ЕЦБ и на институциите на Европейските общности, като се запази сегашното равновесие и разпределение на отговорности между ЕЦБ и институциите на Европейските общности;

(5) като има предвид, че институциите на Европейските общности и държавите-членки са предприели действия за борба с измамите и с другите незаконни дейности, накърняващи финансовите интереси на Общностите, въз основа на член 280 от Договора за създаване на Европейската общност;

(6) като има предвид, че независимостта на ЕЦБ е уредена в Договора и в Устава (на ЕСЦБ); като има предвид, че съгласно Договора и Устава ЕЦБ разполага със собствен бюджет и със собствени финансови средства отделно от тези на Европейските общности;

(7) като има предвид, че за да се укрепят наличните средства за борба с измамите, с Решение № 1999/352 Комисията създаде сред своите отдели Европейска служба за борба с измамите (OLAF), която отговаря за извършване на административни разследвания;

(8) като има предвид, че борбата с измамите и с другите незаконни дейности, накърняващи финансовите интереси на ЕЦБ, е основна функция на Дирекцията за вътрешен одит (по-нататък наричана Д-ВО), и като има предвид, че дирекцията отговаря за извършване на административни разследвания в ЕЦБ”.

42. В десетото съображение от оспорваното решение се посочва, че „за да утвърди и засили независимостта на дейностите на Дирекцията за вътрешен одит по борба с измамите и с другите незаконни дейности, засягащи финансовите интереси на ЕЦБ, тази дирекция трябва да се отчита пред Комитета за борба с измамите, съставен от независими външни лица с висока квалификация по тези въпроси”.

43. Озаглавен „Задължение за отчитане по въпросите, свързани с измами” член 2 от оспорваното решение постановява:

„Съгласно настоящото решение и действащите процедури в ЕЦБ Дирекцията за вътрешен одит има задължението да извършва разследвания и да докладва по всички въпроси, свързани с предотвратяване и разкриване на измами и други незаконни дейности, накърняващи финансовите интереси на ЕЦБ, както и по изпълнението на приложимите вътрешни стандарти и/или кодекс за поведение на ЕЦБ.”

44. Член 1, параграфи 1 и 2 от оспорваното решение постановяват създаване на Комитет за борба с измамите (по-нататък наричан „Комитет на ЕЦБ за борба с измамите”), който има за цел да се укрепят независимостта на Дирекцията за вътрешен одит при извършване на дейностите, предвидени в член 2 от това решение, като той е отговорен за упражняването на редовен контрол, както и за правилното провеждане на упоменатите по-горе дейности.

45. Съгласно предвиденото в член 1, параграфи 3 – 5 от оспорваното решение, Комитетът на ЕЦБ за борба с измамите се състои от три независими външни лица, които се назначават за три години от Управителния съвет на ЕЦБ, и на които се забранява при упражняването на техните функции да искат или да приемат указания

от органите на ЕЦБ, от институциите или от органите на Европейските общности, от което и да е правителство или друга институция или орган.

46. За да може Дирекцията за вътрешен одит да действа ефективно и с необходимата степен на независимост, член 3 от оспорваното решение предвижда, че нейният директор докладва на Комитета на ЕЦБ за борба с измамите относно случаите на измами. Освен това член 1, параграф 7 от посоченото по-горе решение предвижда директорът на Дирекцията за вътрешен одит да изпраща на Комитета за борба с измамите програма за дейността на дирекцията, като дирекцията е длъжна да информира редовно Комитета за своята дейност, по-специално за своите разследвания, за резултатите от тях и за мерките, предприети във връзка с тях. В същата разпоредба се указва също, че директорът на Дирекцията за вътрешен одит уведомява Комитета за борба с измамите за случаите, в които органите на ЕЦБ не са предприели действия по отправените препоръки, и за случаите, при които е необходимо да се изпратят сведения до съдебните органи на дадена държава-членка.

47. Съгласно разпоредбите на член 1, параграф 8 от оспорваното решение, Комитетът на ЕЦБ за борба с измамите представя пред Управителния съвет, пред външните одитори на ЕЦБ и пред Европейската сметна палата доклад за резултатите от разследванията, извършени от Дирекцията за вътрешен одит, както и за предприетите действия по тях, а също най-малко веднъж годишно представя отчет за извършената от него дейност. Съгласно член 1, параграф 10 от същото решение този комитет може да уведомява компетентните национални съдебни органи, когато достатъчно доказателства сочат за извършено нарушение на националното наказателно право.

48. Член 4 от оспорваното решение предвижда по-специално задължението на Дирекцията за вътрешен одит да информира лицата, спрямо които се провежда разследване, като на същите се дава възможност да изкажат становище, преди да бъде съставено каквото и да е поименно заключение, което се отнася до тях. В член 5, алинея първа от същото решение се уточнява, че дейностите на Дирекцията за вътрешен одит „се провеждат съобразно правилата в Договорите, по-специално член 6 от Договора за Европейския съюз, и Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности при съответното съблюдаване на Условието за работа на персонала на (ЕЦБ)“.

49. Член 5, алинея втора от оспорваното решение постановява:

„Служителите на ЕЦБ са длъжни, а всички останали лица могат, да уведомяват Комитета за борба с измамите или Дирекцията за вътрешен одит за всички случаи на измами или други незаконни дейности, които засягат финансовите интереси на ЕЦБ. Служителите на ЕЦБ не трябва по никакъв начин да бъдат подлагани на несправедливо отношение или дискриминация, поради това че са допринесли за дейностите на Комитета за борба с измамите или на Дирекцията за вътрешен одит, посочени в настоящото решение.“

50. Член 6 от същото решение предвижда, че всеки член на персонала на ЕЦБ може да подаде жалба до Изпълнителния съвет или до Комитета за борба с измамите по повод на действие или бездействие на Дирекцията за вътрешен одит, оказало неблагоприятно въздействие върху него.

51. Член 1, параграф 9 от оспорваното решение гласи:

„Комитетът за борба с измамите отговаря за връзките с Надзорния съвет на (OLAF), посочен в член 11 от Регламент (...) № 1073/1999 (...). Тези взаимоотношения почиват на принципи, установени с решение на ЕЦБ.”

Иск

52. В своя иск Комисията иска отмяна от оспорваното решение на основание, че то нарушава Регламент № 1073/1999, и по-специално член 4 от упоменатия регламент.

53. На първо място тя твърди, че от осмо съображение и от член 2 от оспорваното решение става ясно, че, съгласно решението, административните разследвания в рамките на ЕЦБ в областта на борбата с измамите са от изключителната компетенция на Дирекцията за вътрешен одит. Но това представлява отрицание както на правата за провеждане на разследване, които са предоставени на Европейската служба за борба с измамите от Регламент № 1073/1999, така и на приложимостта на посочения по-горе регламент спрямо ЕЦБ, и отразява защитаваната от ЕЦБ теза през цялото времетраене на подготвителната работа по посочения по-горе регламент. По този начин в съображенията от оспорваното решение се прави изрична разлика между системата, приета въз основа на член 280 ЕО, и системата, която трябва да бъде предвидена по отношение на ЕЦБ, като се прави позоваване на независимостта на банката, както и на факта, че тя разполага със собствен бюджет и финансови ресурси.

54. Различният и изключителен характер на системата, въведена от оспорваното решение, по отношение на системата, която е резултат от Регламент № 1073/1999, произтича и от факта, че единствената обща точка между двете системи е в член 1, параграф 9 от оспорваното решение, който предвижда, че Комитетът за борба с измамите отговаря за връзките с Надзорния съвет на Европейската служба за борба с измамите съгласно принципи, които ще бъдат установени с решение на ЕЦБ.

55. На второ място Комисията изтъква, че предвид избора от ЕЦБ подход, оспорваното решение не предвижда никаква мярка за изпълнение на член 4, параграф 6 от Регламент № 1073/1999, а напротив разпорежда, че членовете на ЕЦБ трябва да информират по-скоро Дирекцията за вътрешен одит, отколкото OLAF за всеки случай на измама.

Правни основания за защита, изложени от ЕЦБ

56. ЕЦБ твърди, че на първо място оспорваното решение не влиза в противоречие с Регламент № 1073/1999. Тъй като следователно упоменатото по-горе решение не е незаконосъобразно по смисъла на член 230 ЕО, искът следва да бъде отхвърлен, независимо дали Регламент № 1073/1999 е приложим по отношение на ЕЦБ.

57. На второ място ЕЦБ изтъква, че този регламент трябва да бъде тълкуван в смисъл, че не е приложим спрямо нея. Ако Съдът не приеме такова тълкуване, той би трябвало да констатира незаконосъобразността на посочения по-горе регламент на основание, че същият е приет в нарушение на член 105, параграф 4, член 108 и член 280 ЕО, както и в нарушение на принципа на пропорционалност, и следователно да обяви този регламент за неприложим съгласно разпоредбите на член 241 ЕО.

58. Необходимо е преди всичко да се разгледа въпросът за приложимостта на Регламент № 1073/1999, и в последствие, само в случай че се стигне до извод за

приложимост, е необходимо да се провери дали оспорваното решение нарушава разпоредбите на посочения по-горе регламент.

По приложимостта на Регламент № 1073/1999:

59. За да се определи дали Регламент № 1073/1999 трябва да бъде обявен за неприложим, както твърди ЕЦБ, е необходимо на първо място да се провери дали този регламент трябва да бъде тълкуван в смисъл, че е приложим по отношение на ЕЦБ, и, при утвърдителен отговор, на второ място трябва да се провери дали може да се стигне до извода за неприложимостта на този регламент поради неговата евентуална незаконосъобразност, съгласно член 241 ЕО.

Обхват на Регламент № 1073/1999

60. ЕЦБ поддържа, че Регламент № 1073/1999 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че банката не влиза в неговото приложно поле. В това отношение тя подчертава, че по-специално текстът „органиите, службите и агенциите, създадени от или на основание на Договорите”, използван в член 1, параграф 3 от посочения по-горе регламент, не е съвсем точен, въпреки че би могъл да бъде тълкуван по-специално предвид избора на член 280, параграф 4 ЕО като правна основа на този регламент, тъй като не обхваща „органиите”, финансовите интереси на които са различни от финансовите интереси на Европейската общност, и не са свързани с нейния бюджет.

61. Според ЕЦБ такова тълкуване е единственото, което е в състояние да запази законосъобразността на посочения по-горе регламент, още повече, предвид практиката на Съда, то трябва да бъде предпочетено (Решение от 29 юни 1995 г. по дело Испания/Комисия, С-135/93, Recueil, стр. I-1651, точка 37).

62. Тези доводи не могат да бъдат приети.

63. Както правилно изтъкват Комисията и встъпилите страни, необходимо е да се констатира, че текстът „институциите, органиите, службите и агенциите, създадени от или на основание на Договорите”, фигуриращ в член 1, параграф 3 от Регламент № 1073/1999, не може да бъде тълкуван в смисъл, че не обхваща Европейската централна банка.

64. В това отношение е необходимо да се отбележи, че независимо от особеностите на Устава на ЕЦБ в правната система на Общността, ЕЦБ е учредена на основание Договора за ЕО, както става ясно от самия текст на член 8 ЕО.

65. Нито от преамбюла, нито от разпоредбите на Регламент № 1073/1999 става ясно, че законодателят на Общността възнамерява да извърши разграничение между институциите, органиите, службите и агенциите, създадени от или на основание на Договорите, по-специално като изключва тези от органиите или службите и агенциите, които разполагат с отделни от бюджета на Общността ресурси.

66. В седмо съображение от Регламент № 1073/1999 изрично се подчертава необходимостта от разширяване на полето на вътрешните разследвания на OLAF, като те обхващат „всички” посочени по-горе институции, органи, служби и агенции.

67. Предвид ясения текст на Регламент № 1073/1999, не остава никакво съмнение, че този регламент трябва да бъде тълкуван в смисъл, че е предназначен да се прилага по-

специално по отношение на ЕЦБ, независимо дали това обстоятелство е в състояние да засегне законосъобразността на посочения по-горе регламент.

Правно основание/твърдението за незаконосъобразност на Регламент № 1073/1999, изтъкнато от ЕЦБ

68. След като бе установено, че ЕЦБ попада в приложното поле от Регламент № 1073/1999, е необходимо да се прецени дали, както твърди ЕЦБ, поради този факт регламентът трябва да бъде обявен за неприложим на основание член 241 ЕО.

69. В това отношение на първо място ЕЦБ твърди, че Регламент № 1073/1999 не може да бъде приет на основание член 280 ЕО, тъй като в този случай ще има превишения на неговите правомощия. На второ място тя смята, че посоченият по-горе регламент е приет в нарушение на основните процедурни изисквания, тъй като изискването за предварителна консултация с ЕЦБ, предвидено от член 105, параграф 4 ЕО, в настоящия случай не е било спазено. На трето място ЕЦБ изтъква, че нейното включване в приложното поле от Регламент № 1073/1999 представлява нарушение на Договора за ЕО, тъй като нарушава независимостта на ЕЦБ, заложена в член 108 ЕО. На четвърто място този регламент нарушава принципа на пропорционалността, доколкото неговото прилагане по отношение на ЕЦБ не съответства на целите, преследвани от регламента, и тъй като надвишава необходимото за постигането на тези цели.

70. Комисията и встъпилите страни оспорват твърдението, че Регламент № 1073/1999 е незаконосъобразен. Освен това Комисията изтъква, че ЕЦБ не може да се позовава на член 241 ЕО с цел признаване на неприложимостта на упоменатия по-горе регламент.

71. При тези условия е необходимо да се определи дали в рамките на настоящото производство позоваването от ЕЦБ на незаконосъобразността на Регламент № 1073/1999 е допустимо, преди да се разгледа, при утвърдителен отговор, евентуалното основание на твърдяната незаконосъобразност.

По допустимостта на твърдяната незаконосъобразност

72. Комисията посочва, че ответникът не може да се позовава в рамките на настоящото производство на евентуална незаконосъобразност на Регламент № 1073/1999 на основание член 241 ЕО, тъй като ЕЦБ не оспорва този регламент на основание член 230 ЕО в двумесечния срок, предвиден в последната разпоредба.

73. От своя страна ЕЦБ счита, че изискваните от член 241 ЕО условия в настоящия случай са изпълнени, тъй като Регламент № 1073/1999 е приет съвместно от Парламента и от Съвета, в нарушение на основно процедурно изискване, представлява резултат от превишаване на правомощията и влиза в противоречие с Договора за ЕО, както и с принципа на пропорционалността. ЕЦБ добавя, че тя се е въздържала да предяви иск за отмяна на този регламент поради своето убеждение, че същият не може да се прилага по отношение на нея, предвид избора на член 280 ЕО за правна основа на посочения по-горе регламент и обстоятелството, че не е проведена консултация с банката преди приемането на регламента.

74. В това отношение следва да се припомни, че съгласно установената съдебна практика, решение, прието от институциите на Общността, което не е оспорено от неговия адресат в срока, предвиден в член 230, алинея пета ЕО, става окончателно по

отношение на него (вж. на последно място Решение от 22 октомври 2002 г. по дело National Farmers' Union, C-241/01, Recueil, стр. I-9079, точка 34, и посочената съдебна практика).

75. Освен това Съдът също е постановил, че общият принцип, израз на който представлява член 241 ЕО, и който има за цел да гарантира, че всяко лице разполага или е разполагало с възможност за оспорване на акт на Общността, който служи за основа на решение, което е насочено против него, не противоречи по никакъв начин на възможността даден регламент да стане окончателен за лице, по отношение на което той трябва да бъде разглеждан като индивидуално решение, като това лице е можело без никакво съмнение да поиска отмяната по силата на член 230 ЕО, което възпрепятства същото лице да се позовава пред националния съд на незаконосъобразността на този регламент. Съдът е приел, че такова заключение се прилага по отношение на регламентите, които въвеждат антидъмпингови мита, поради техния двойствен характер на актове с нормативен характер и на актове, които са в състояние да засегнат пряко и индивидуално някои икономически оператори (вж. Решение от 15 февруари 2001 г. по дело Nachi Europe, C-239/99, Recueil, стр. I-1197, точка 37).

76. Въпреки това, така припомнените принципи не засягат по никакъв начин правилото, въведено от член 241 ЕО, текстът на който предвижда, че всяка страна в спор относно регламент, визиран от тази разпоредба, може да се позовава на доводите, предвидени в член 230, втора алинея ЕО, за да докаже пред Съда неприложимостта на този регламент.

77. Но същевременно в настоящия случай трябва да се констатира, че нормативният характер на Регламент № 1073/1999 не е поставен под съмнение от нито една от страните и нито се твърди че този регламент по-специално следва да бъде приравняван с решение, нито че в подобен случай ЕЦБ е негов адресат.

78. При тези обстоятелства не може да бъде отказано правото на ЕЦБ да се позовава в рамките на настоящия спор на евентуалната незаконосъобразност на Регламент № 1073/1999 на основание член 241 ЕО, и правното основание, изведено от недопустимостта на твърдяната незаконосъобразност, следва да бъде отхвърлено.

По правното основание, изведено от липсата на правна основа

79. В подкрепа на повдигнатото от ЕЦБ твърдение за незаконосъобразност, на първо място ЕЦБ изтъква правното основание, че Регламент № 1073/1999 трябва да бъде обявен за неприложим, тъй като не може да бъде приет на основание член 280 ЕО.

80. От една страна изразът „финансови интереси на Общността”, който е част от тази разпоредба, се отнася само за приходите и разходите, които произтичат от бюджета на Европейската общност. Така че той изключва възможността мерките да могат да бъдат приемани на основание на посочения по-горе член за целите на борбата с измамите в ЕЦБ, тъй като последната разполага със собствен бюджет и ресурси.

81. От друга страна в по-общ план член 280 ЕО не позволява приемането на мерки за борба с измамите в институциите, органите, службите или агенциите, създадени от или на основание на Договорите.

По израза „засягане на финансовите интереси на Общността”

- Доводи на ЕЦБ

82. Според ЕЦБ член 280 ЕО позволява приемането на мерки за борба с измамите единствено с цел защита на бюджета на Общността. Това се доказва по-специално от обстоятелството, че упоменатата по-горе разпоредба се намира в Дял II на Част пета на Договора за ЕО, озаглавен „Финансови разпоредби”, който разглежда различните аспекти на съставянето, подготовката, приемането и изпълнението на бюджета на Общността, както и финансирането на разходите със собствени ресурси.

83. От това следва, че разпоредбите на Общността, приети на основание член 280 ЕО с цел борба с измамите, не се прилага по отношение на ЕЦБ, тъй като същата разполага със собствен бюджет, който е различен от бюджета на Европейската общност, и който представлява израз на нейната финансова независимост.

84. В действителност ресурсите на ЕЦБ произлизат, както става ясно от членове 28 – 30 от Устава на ЕСЦБ, изключително от акционерните вноски на националните централни банки (по-нататък наричани „НЦБ”), както и от печалбата, получена в рамките на операции, извършени от ЕЦБ или НЦБ разпределяна в съответствие с членове 32 и 33 на същия Устав. ЕЦБ не получава никакви ресурси от бюджета на Общността и в този бюджет не съществува никакъв механизъм за покриване на евентуални загуби на ЕЦБ, като съгласно член 33, параграф 2 от Устава на ЕСЦБ такива загуби се покриват от общия резервен фонд на ЕЦБ и при необходимост от НЦБ.

85. ЕЦБ добавя, че Част пета от Договора за ЕО, в която се намира член 280 ЕО, е озаглавена „Институции на Общността” и не съдържа глава относно ЕЦБ. Финансовите средства на последната се управляват от Глава VI от Устава на ЕСЦБ, озаглавена „Финансови разпоредби на ЕСЦБ”.

86. Финансовата независимост на ЕЦБ се засилва и от обстоятелството, че приемането на нейния бюджет и на нейния годишен счетоводен отчет е от изключителната компетенция на нейните органи, както следва от член 26, параграф 2 от Устава на ЕСЦБ, и от член 15 и член 16, параграф 4 от Правилника за дейността на ЕЦБ, изменен на 22 април 1999 г. (ОВ L 125, стр. 34).

87. Връзките, които могат да съществуват между бюджета на Общността и ЕЦБ, са напълно второстепенни спрямо задачите на ЕЦБ, за да накарат същата да се подчинява на мерки, приемани на основание член 280, параграф 4 ЕО. По-специално данъкът на Общността върху заплатите на персонала, който ЕЦБ внася в бюджета на Общността, съответства на по-малко от 3 % от бюджета на ЕЦБ.

88. Освен това защитаването от ЕЦБ тълкуване е в съответствие с предишната нормативна практика, която отразява съществуващото съответствие между „финансовите интереси на Общността” от една страна, и от друга общия бюджет на Европейските общности и бюджетите, управлявани от тях. В това отношение ЕЦБ се позовава по-специално на дефиницията за „нередност” в член 1, параграф 2 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 г. относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ L 312, стр. 1), и на понятието за „измама, която засяга финансовите интереси на Европейските общности”, както то е определено в член 1 от Конвенцията за защита на финансовите интереси на Европейските общности, въведена с Акт 95/С 316/03 на Съвета от 26 юли 1995 г. (ОВ С 316, стр. 49).

- Съображения на Съда

89. Противно на твърдението ЕЦБ в рамките на първото правно основание, изразът „финансови интереси на Общността” в член 280 ЕО трябва да бъде тълкуван в смисъл, че обхваща не само приходите и разходите, които са свързани с бюджета на Общността, а по принцип и тези, свързани с бюджета на други учредени по силата на Договора за ЕО органи, служби или агенции.

90. Сред съображенията, които водят до този извод, е на първо място фактът, че както генералният адвокат отбелязва в точка 117 от своето заключение, упоменатият по-горе израз е използван в член 280 ЕО и се различава от терминологията, използвана в останалите разпоредби на Дял II на Част пета от Договора за ЕО, които неизменно се позовават на „бюджета” на Европейската общност. Същото се отнася за обстоятелството, изтъкнато от нидерландското правителство, че изразът „финансови интереси на Общността” изглежда с по-широк обхват, отколкото изразът „приходи и (...) разходи на Общността”, който се намира по-специално в член 268 ЕО.

91. На второ място самият факт, че даден орган, служба или агенция дължи своето съществуване на Договора за ЕО, подсказва че е бил замислен с цел да допринесе за осъществяването на целите на Европейската общност и се вписва в рамките на Общността, така че средствата, с които той разполага на основа на упоменатия по-горе договор, по своя характер представляват собствен и пряк финансов интерес за Европейската общност.

92. По отношение по-специално на ЕЦБ, е необходимо да се подчертае, че както е видно от член 8 и член 107, параграф 2 ЕО, тя е учредена и получава юридическа правосубектност от Договора за ЕО. Освен това, както е видно от текста на член 4, параграф 4 и на член 105, параграф 1 ЕО, ЕСЦБ, в центъра на която стои ЕЦБ, има за основна цел да поддържа стабилността на цените, и без да нарушава тази цел, да оказва подкрепа на общата икономическа политика в Европейската общност, с оглед да допринесе за постигането на целите на Общността, както са определени в член 2 ЕО, сред които по-специално е установяването на икономически и валутен съюз или насърчаването на устойчив и неинфлационен растеж. Следователно, по силата на Договора за ЕО, ЕЦБ се вписва в рамката на Общността.

93. Фактът, че ресурсите на ЕЦБ и тяхното използване представляват явен финансов интерес за Европейската общност и нейните цели, се потвърждава и от различни други разпоредби на Общността.

94. Сред тях са по-специално член 27 от Устава на ЕСЦБ, в параграф 1 на който се уточнява, че външните одитори, които контролират книгата/книгите и счетоводните отчети на ЕЦБ, трябва да бъдат одобрени от Съвета, а в параграф 2 се предвижда че правомощията на Сметната палата включват проверката на ефективността на управлението на ЕЦБ. Същото се отнася за член 28, параграф 1 и член 30, параграф 4 от същия устав, в които се предвижда, че капиталът на ЕЦБ може да бъде увеличаван от нейния Управителен съвет в рамките и при условията, приети от Съвета, и че ЕЦБ може да изисква превеждането на допълнителни валутни резерви. И на последно място член 107, параграф 5 ЕО дава право на Съвета да изменя различни разпоредби от Устава на ЕСЦБ, сред които са и различни членове от Глава VI на този устав, озаглавена „Финансови разпоредби на ЕСЦБ”.

95. Посочените по-горе съображения изясняват, че изразът „финансови интереси на Общността” в член 280 от Договора за ЕО не се ограничава само до бюджета на Европейската общност в тесен смисъл, а обхваща и ресурсите и разходите на ЕЦБ (вж. по аналогия по отношение на приложимостта към Европейската инвестиционна банка на член 179 от Договора за ЕО (понастоящем член 236 ЕО), Решение от 15 юни 1976 г. по дело Mills/ЕЦБ, 110/75, Recueil, стр. 955, точка 14).

96. Този извод не се засяга от обстоятелството, при положение че то е вярно, определена нормативна практика, която освен това предхожда включването в Договора на параграфи 1 и 4 от член 280, да придава различен смисъл на израза „финансови интереси на Общността”.

97. Следва, че фактът че Регламент № 1073/1999 се отнася и до ЕЦБ, която е създадена от Договора за ЕО и разполага на основание на този договор със собствени ресурси, различни от ресурсите на бюджета на Общността, не е в състояние да оправдае неприложимостта на упоменатия по-горе регламент на основание член 241 ЕО.

По възможността за приемане на мерки срещу измамите по отношение на институциите, органите, службите или агенциите, създадени от или на основание на Договорите.

98. Предвид постановеното по член 280, параграф 4 ЕО, който предвижда, че Европейската общност приема мерки „с цел предоставяне на ефективна и равностойна защита в държавите-членки”, и че такива мерки не засягат „прилагането на националното наказателно право, нито националното правораздаване в държавите-членки”, ЕЦБ счита, че правомощията на законодателя на Общността са ограничени до приемане на мерки, предназначени да подобрят механизмите за борба с измамите на нивото на държавите-членки. Според ЕЦБ е изключено на това основание да могат да бъдат приемани мерки, предназначени за борба с измамите или с незаконосъобразните действия в институциите, органите, службите или агенциите, създадени от или на основание на Договорите.

99. Това становище не може да бъде прието.

100. Трябва да се отбележи, че с въвеждането на уточненията в параграфи 1 и 4 от член 280 ЕО, авторите на Договора от Амстердам ясно възнамеряват да се борят с измамите и незаконосъобразните действия, които вредят на финансовите интереси на Европейската общност, по-специално като вменяват на Общността изрично задачата да „води борба” по подобие на държавите-членки с тези измами и незаконосъобразни действия чрез приемането на „мерки за тяхното предотвратяване”, които предоставят „ефективна и равностойна защита в държавите-членки”.

101. В това отношение обстоятелството че член 280, параграф 1 ЕО предвижда, че посочените по-горе мерки се приемат съгласно този член, не означава по никакъв начин, че се прави препращане само към следващите параграфи от него, и по-специално към параграф 4 при определяне на обхвата на правомощията на Общността в тази област.

102. В действителност член 280, параграф 4 ЕО трябва да бъде тълкуван в смисъл, че допълва дефиницията на правомощията на Общността и уточнява някои условия за тяхното упражняване. Така тази разпоредба предвижда процедурни изисквания, които се прилагат преди приемането на мерки на Общността, като също уточнява, че

дейността на Европейската общност има за цел както превенцията на измамите, така и борбата с тях. В нея се указва също, че правомощията на Общността имат определени граници, в смисъл че приеманите мерки не могат да засягат нито прилагането на националното наказателно право, нито националното правораздаване в държавите-членки.

103. При това положение фактът, че член 280, параграф 4 ЕО се позовава по-специално на необходимостта от предоставяне на ефективна и равностойна защита в държавите-членки, не може, както генералният адвокат отбелязва правилно в точка 108 от своето заключение, да бъде тълкуван като израз на мълчаливо намерение на авторите на Договора от Амстердам да наложат в дейността на Европейската общност допълнително ограничение от такава първостепенна важност, като забрана за борба с измамите и другите незаконосъобразни действия, които засягат нейните финансови интереси, чрез приемането на нормативни мерки, които се отнасят до институциите, органите, службите и агенциите, създадени от или на основание на Договорите.

104. Освен обстоятелството, че такова ограничение на правомощията на Общността не произтича от текста на член 280 ЕО, трябва да се отбележи, както правилно посочват Комисията и всички встъпили страни, че то по никакъв начин не е съвместимо с целите на тази разпоредба. В действителност е установено, че за да бъде ефективна защитата на финансовите интереси на Европейската общност, е наложително предотвратяването и борбата с измамите и другите незаконосъобразни действия да се извършва на всички нива, на които посочените по-горе интереси могат да бъдат засегнати от фактори с подобен характер. Освен това често може да е необходимо предотвратяването по този начин фактори да налагат едновременната дейност на участници на различни нива.

105. От посочените по-горе съображения следва, че правното основание на ЕЦБ, свързано с твърдяната липса на правна основа на Регламент № 1073/1999, трябва да бъде отхвърлено, и че следователно този регламент не може да бъде обявен за неприложим на такова основание по силата на член 241 ЕО.

По правното основание, изведено от непровеждането на консултации с ЕЦБ

106. С второто правно основание ЕЦБ твърди, че Регламент № 1073/1999 трябва да бъде обявен за неприложим на основание, че той е приет без провеждане на предварителна консултация с нея в нарушение на член 105, параграф 4 ЕО.

107. Според ЕЦБ посочения по-горе регламент нарушава нейните правомощия в областта на вътрешната организация, които произтичат на първо място от принципа на имплицитните правомощия, на второ място от член 12, параграф 3 от Устава на ЕСЦБ, който предвижда, че Управителният съвет приема процедурния правилник на ЕЦБ, а също и от член 36 от същия устав, който дава право на същия съвет да приема условията за работа на персонала на ЕЦБ, и на последно място от институционалната независимост, която ЕЦБ притежава, и която се доказва от факта, че тя притежава собствени органи по силата от Договора за ЕО. По-специално ефектът на Регламент № 1073/1999 е, че той вреди на вътрешната структура и/или на персонала на ЕЦБ.

108. Но ЕЦБ изтъква, че тези правомощия относно вътрешната организация представляват „област от нейната компетентност” по смисъла на член 105, параграф 4 ЕО, така че е трябвало с нея да бъдат проведени консултации преди приемането на Регламент № 1073/1999, както се изисква от тази разпоредба.

109. Комисията възразява по-специално, че член 105, параграф 4 ЕО не предвижда всеки акт, приет от законодателя на Общността, който може да окаже последици за ЕЦБ, а актовете, които се отнасят до основни въпроси, свързани с поеманата от ЕЦБ отговорност, по-специално в областта на паричната политика. Съветът също прави извода, че в настоящия случай член 105, параграф 4 ЕО е неприложим, тъй като Регламент № 1073/1999 не засяга по никакъв начин задачите на ЕЦБ, а единствено нейните правомощия за административно управление.

110. В това отношение е необходимо да се отбележи, че член 105, параграф 4 ЕО, се намира в Глава 2, посветена на паричната политика, в третата част, Дял V на Договора за ЕО, и че предвижданото от тази разпоредба задължение за извършване на консултации с ЕЦБ, когато се предвижда приемането на акт в областите от нейната компетентност, както генералният адвокат посочва в точка 140 от своето заключение, има за цел главно да гарантира, че авторът на такъв акт ще пристъпи към неговото приемане след като изслуша органа, който, чрез специфичните правомощия, които упражнява в рамките на Общността в разглежданата област и въз основа на високото ниво на експертна оценка, която може да предостави, може да съдейства полезно в процеса по приемане на акта.

111. Но не е такъв случаят с областта на борбата с измамите, които вредят на финансовите интереси на Общността, в която ЕЦБ няма предоставени специални правомощия. Така че трябва да се отбележи, че обстоятелството, че Регламент № 1073/1999 е в състояние да засегне вътрешната организация на ЕЦБ, не дава право тя да бъде третирана по различен начин от останалите институции, органи, служби или агенции, създадени от или на основание на Договорите.

112. От това следва, че правното основание на ЕЦБ, изведено от непровеждането на консултации с ЕЦБ преди приемането на Регламент № 1073/1999, трябва да бъде отхвърлено, и следователно този регламент не може да бъде обявен за неприложим на такова основание по силата на член 241 ЕО.

По правното основание, изведено от нарушаване на независимостта на ЕЦБ

Доводи на страните

113. С третото правно основание ЕЦБ твърди, че Регламент № 1073/1999 трябва да бъде обявен за неприложим на основание, че предвижданата от него система на административни разследвания нарушава гаранцията за независимост, която тя има по силата на член 108 ЕО.

114. Според ЕЦБ посочената по-горе гаранция обхваща не само изпълнението на основните задачи на ЕСЦБ, изброени в член 105, параграф 2 ЕО, но и по-общо упражняването на всички останали правомощия, които ЕЦБ притежава по силата на Договора за ЕО, тоест по-специално правомощията, които са предоставени от член 12, параграф 3 и от член 36, параграф 1 от Устава на ЕСЦБ по отношение на вътрешната организация на ЕЦБ и условията за работа на персонала, прилагани към нейните служители, като тези правомощия обхващат и приемането на мерки срещу измамите.

115. Този извод се налага на първо място, предвид Конвергентния доклад, изготвен през 1998 г. от Европейския паричен институт в съответствие с член 109й от Договора за ЕО (понастоящем член 121 ЕО), който изяснява, че независимостта, която трябва да

имат НЦБ, както и ЕЦБ, трябва да бъде от такова естество, че да може да предпазва същите от „всички източници на външно влияние”.

116. На второ място трябва да се вземе предвид обстоятелството, което вече бе приведено от ЕЦБ в подкрепа на нейното правно основание, изведено от липсата на правна основа на Регламент № 1073/1999, че ЕЦБ разполага с финансова независимост, свързана с ползването и управлението на бюджет, който е различен от бюджета на Европейската общност.

117. И на последно място от значение е фактът, че членовете на органите за вземане на решение на ЕЦБ притежават собствен статут, който е в състояние да гарантира тяхната независимост. В това отношение ЕЦБ се позовава на член 112, параграф 2, буква б) ЕО, който определя начина на назначаване на Изпълнителния съвет на ЕЦБ и уточнява, че времетраенето на мандата, който не може да бъде подновяван, е 8 години. Тя се позовава и на член 11, параграф 4 от Устава на ЕСЦБ, който предвижда освобождаването от длъжност на член на Изпълнителния съвет да може да бъде извършвано от Съда само по искане на Управителния съвет или на Изпълнителния съвет на ЕЦБ. ЕЦБ упоменава също член 14, параграф 2 от Устава на ЕСЦБ, който предвижда че управител на национална централна банка, който е бил освободен от функции, може да предяви пред Съда иск срещу това решение.

118. Що се отнася до системата, предвиден в Регламент № 1073/1999, ЕЦБ твърди, че даването на право на OLAF да извършва вътрешни разследвания в нейните рамки представлява нарушаване на нейната независимост, тъй като упражняването на такова правомощие, както и самата заплахата от неговото упражняване могат да оказват натиск върху членовете на Управителния съвет или на Изпълнителния съвет на ЕЦБ и да нарушат нейната независимост при вземане на решения.

119. Макар вероятността от такъв натиск никога да не се е проявявала на практика или възможността тя да е оказала някакъв ефект върху вземането на решения в рамките на ЕЦБ да е „изключително малка”, ЕЦБ счита, че необходимостта от опазване на абсолютното доверие на нестабилните финансови пазари налага избягването на всяко положение, при което би могло да създаде, дори само формално или привидно, опасение, че правомощията на OLAF могат да дадат на Комисията евентуална възможност да оказва влияние на ЕЦБ.

120. По отношение на последното съображение ЕЦБ подчертава, че OLAF остава вътрешна служба на Комисията, която запазва някои връзки с нея, най-вече бюджетни, докато членовете на нейния персонал, които се подчиняват на Правилника за работата на длъжностните лица на Европейските общности, зависят от Комисията при напредването в кариерата.

121. ЕЦБ също изказва някои съмнения относно гаранциите, свързани с упражняването на правомощията на OLAF. По-специално ЕЦБ се съмнява, че член 6, параграф 3 от Регламент № 1073/1999 е в състояние да попречи на OLAF да провежда разследване при липса на достатъчни основания. Тя също изтъква, че задължението на OLAF да спазва основните права не произтича от диспозитива на посочения по-горе регламент, а единствено от неговия преамбюл.

122. От своя страна Комисията счита на първо място, че ЕЦБ е неразделна част от Европейската общност. Тя припомня също, че по силата на член 291 ЕО ЕЦБ се ползва от привилегии и имунитети, необходими за изпълнението на нейните задачи, при

условията, определени в Протокола относно привилегиите и имунитетите на Европейските общности, и че заплатите на нейния персонал се облагат с данък на Общността. Комисията също изтъква, че ЕЦБ подлежи на правен контрол от страна на Съда на Европейските общности, и, по отношение на ефективността на управлението, на контрол от страна на Сметната палата съгласно член 27, параграф 2 от Устава на ЕСЦБ. Освен това Комисията добавя, че ЕЦБ е длъжна да представя годишен отчет относно дейността на ЕСЦБ и паричната политика, по-специално на Парламента, по време на който компетентните комисии могат освен това да изслушат президента на ЕЦБ и останалите членове на нейния Изпълнителен съвет, както е предвидено в член 113, параграф 3 ЕО.

123. Според Комисията, ЕЦБ, допринасят както за паричната политика по отношение на която тя разполага със специални правомощия, така и за осъществяването на общите цели на Европейската общност, както се потвърждава в член 105, параграф 1 ЕО.

124. Комисията поддържа още, че различни разпоредби на Договора за ЕО доказват, че ЕЦБ не се намира извън обхвата на правомощията на законодателя на Общността. Тя се позовава на член 107, параграф 5 ЕО, който дава право на Съвета да изменя различни разпоредби от Устава на ЕСЦБ със съгласието на Парламента. В това отношение Комисията подчертава, че член 36, параграф 1 от Устава на ЕСЦБ, който предвижда че Управителният съвет на ЕЦБ приема условията за работа на персонала на ЕЦБ, е сред разпоредбите, които могат да бъдат изменяни от Съвета, което потвърждава, че дори в областите, които са вътрешни за ЕЦБ, тя не притежава абсолютна независимост по отношение на законодателя на Общността.

125. Комисията цитира още член 107, параграф 6 и член 110, параграф 1, първо тире и параграф 3 ЕО, от които личи, че различни разпоредби от Устава на ЕСЦБ изискват приемането на допълнителни мерки от страна на Съвета. Тя се позовава и на член 105, параграф 6 ЕО, по силата на който Съветът може да възложи на ЕЦБ някои специфични задачи, свързани с финансовия контрол на финансови институции.

126. Според Комисията, от изложеното по-горе следва да се заключи, че независимостта, с която се ползва ЕЦБ, и която член 108 ЕО има за цел да защитава, е само функционална и се ограничава до изпълнението на нейните специфични задачи, възложени от Договора за ЕО и от Устава на ЕСЦБ. Тази независимост не води като последица до поставянето на ЕЦБ извън правилата на посочения по-горе договор.

127. В това отношение положението на ЕЦБ е подобно на положението на Европейската инвестиционна банка, по отношение на която Съдът е постановил, че признаването на функционална и институционална независимост не води като последица до нейното пълно отделяне от Общностите и до нейното освобождаване от спазване на правилата на законодателството на Общността (Решение от 3 март 1988 г. по дело Комисия/ЕИБ, 85/86, Recueil, стр. 1281, и Решение от 2 декември 1992 г., SGEEM и Eroy/EИБ, C-370/89, Recueil, стр. I-6211).

128. В настоящия случай обаче ЕЦБ не доказва с какво определена нормативна уредба, приета от законодателя на Общността в областта на борбата с измамите, може на практика да възпрепятства изпълнението на нейните специфични задачи. По-специално независимостта на ЕЦБ не се поставя по никакъв начин под въпрос от факта, че в нейните рамки могат да бъдат провеждани административни разследвания на измамите от независим орган като OLAF, целта на които е да се установи фактическия материал, по който след това ЕЦБ и националните органи трябва да вземат съответни мерки.

129. И на последно място Регламент № 1073/1999 предлага всички необходими гаранции за опазване на основните права, както ,по-специално разкриват неговите член 4, параграфи 1 и 6 и член 6, параграфи 3 и 14.

Съображения на Съда

130. За целите на произнасянето по правните основания на ЕЦБ, е необходимо да се отбележи на първо място, че авторите на Договора за ЕО явно са показали своето намерение да гарантират, че ЕЦБ е в състояние да изпълнява по независим начин задачите, които са поверени на същата от този Договор.

131. Най-прекият израз на това намерение е в член 108 ЕО, в който се забранява изрично от една страна на ЕЦБ и на членовете на нейните ръководни органи при упражняването на правомощията и при изпълнение на задачите, които са възложени на ЕЦБ от Договора за ЕО и от Устава на ЕСЦБ, да искат или да приемат указания от институциите или от органите на Европейските общности, от което и да е правителство или от друга институция или орган, и от друга страна се забранява на посочените по-горе институции или органи на Общността и на правителствата да се опитват да влияят на членовете на ръководните органи на ЕЦБ при изпълнение на техните задачи.

132. Необходимо е още да се отбележи, че ЕЦБ притежава юридическа правосубектност, че разполага със собствени ресурси и бюджет, както и със собствени органи за вземане на решения и се ползва от привилегиите и имунитетите, необходими за изпълнението на нейните задачи, и че единствено Съдът, по искане на Управителния съвет или на Изпълнителния съвет, може да освободи от длъжност член на Изпълнителния съвет на ЕЦБ при условията, предвидени в член 11, параграф 4 от Устава на ЕСЦБ. Така че това са все фактори, които допринасят за засилване на независимостта, предвидена в член 108 ЕО.

133. Въпреки това трябва да се отбележи, че от една страна институции на Общността като например Парламентът, Комисията или самият Съд притежават независимост и гаранции, които са сравними в много отношения с тези на ЕЦБ. В това отношение може да се направи позоваване на член 213, параграф 2 ЕО, който уточнява че членовете на Комисията трябва да осъществяват своите функции при пълна независимост, в общ интерес на Общността. В тази разпоредба се указва с текст, който е доста близък до използвания в член 108 ЕО, че членовете на Комисията не трябва да чакат и да приемат инструкции от нито едно правителство или институция, орган, служба или агенция, и че всяка държава-членка се задължава да не се опитва да оказва влияние при изпълнението на техните задачи.

134. От друга страна както разкрива самият текст на член 108 ЕО, външното влияние, от което тази разпоредба се стреми да предпазва ЕЦБ и нейните ръководни органи, е влиянието, което е в състояние да попречи на изпълнението на „задачите”, които Договорът за ЕО и Устава на ЕСЦБ възлагат на ЕЦБ. Както генералният адвокат отбелязва в точки 150 и 155 от своето заключение, член 108 по същество цели да предпази ЕЦБ от всякакъв политически натиск, за да позволи на същата да преследва ефективно свързаните с нейните задачи цели, чрез независимото упражняване на специалните правомощия, с които разполага по силата на Договора за ЕО и на Устава на ЕСЦБ.

135. За сметка на това, както правилно отбелязва Комисията и встъпилите страни, признаването на такава независимост по отношение на ЕЦБ няма като последица нейното пълно откъсване от Европейската общност и нейното освобождаване от спазването на правилата на система на правото на Общността. В действителност на първо място член 105, параграф 1 ЕО разкрива, че ЕЦБ трябва да допринася за осъществяване на целите на Европейската общност, докато член 8 ЕО уточнява, че ЕЦБ действа в рамките на предоставените на нея правомощия от Договора за ЕО и от Устава на ЕСЦБ. На второ място, както е отбелязано от Комисията, при условията, предвидени от този договор и от този устав, ЕЦБ подлежи на различни форми на контрол на Общността, по-специално от страна на Съда на Европейските общности и от страна на Сметната палата. И на последно място става ясно, че авторите на Договора за ЕО по никакъв начин не са възнамерявали да предпазят ЕЦБ от каквато и да е форма на нормативна намеса на законодателя на Общността, както се доказва по-специално от член 105, параграф 6, член 107, параграфи 5 и 6, и член 110, параграф 1, първо тире и параграф 3 ЕО, на които Комисията се позовава.

136. От изложеното по-горе става ясно, че нищо не позволява изключване *a priori* на възможността законодателят на Общността въз основа на правомощията, с които разполага по силата на Договора за ЕО и при предвидените от него условия, да приема нормативни мерки, които може да се прилагат по отношение на ЕЦБ.

137. Необходимо е да се констатира, както е подчертано както от Комисията, така и от генералния адвокат в точка 160 от неговото заключение, че ЕЦБ не доказва с какво фактът, че трябва да спазва мерки, приети от законодателя на Общността в областта на борбата с измамите и другите незаконни действия, които засягат финансовите интереси на Европейската общност, като предвидените в Регламент № 1073/1999, е в състояние да наруши нейната възможност да преследва по независим начин изпълнението на специфичните задачи, които са възложени на ЕЦБ от Договора за ЕО.

138. В това отношение на първо място следва да се отбележи, че нито обстоятелството, че OLAF е учредена от Комисията и е интегрирана в нейните административни и бюджетни структури при условията, предвидени с Решение 1999/352, нито фактът, че такъв орган, който е външен по отношение на ЕЦБ, е получил от законодателя на Общността правомощия за извършване на разследвания при условията, предвидени в Регламент № 1073/1999, сами по себе си не са в състояние да нарушат независимостта на ЕЦБ.

139. В действителност както ясно показват по-специално четвърто, десето, дванадесето и осемнадесето съображение, както и член 4, член 5, алинея втора, членове 6, 11 и 12 от Регламент № 1073/1999, системата, въведена от посочения по-горе регламент, отразява твърдото намерение на законодателя на Общността да подчини предоставянето на правомощията на OLAF от една страна на съществуването на гаранции, които целят стриктното осигуряване на нейната независимост, по-специално от Комисията, и от друга страна на пълното спазване на правилата на правото на Общността, между които по-специално Протокола относно привилегиите и имунитетите на Европейските общности, правата на човека и основните свободи, както и Правилника за длъжностните лица на Европейските общности и системата, прилагана спрямо други техни служители.

140. Освен това разпоредбите на Регламент № 1073/1999 разкриват, че упражняването на посочените по-горе правомощия зависи от различни специфични правила и гаранции, докато техният предмет е ясно определен. В това отношение член 2 от

Регламент № 1073/1999 предвижда, че административните разследвания на OLAF се провеждат с оглед постигане на целите, предвидени в член 1 от този регламент, и установяване, когато е необходимо, на незаконосъобразния характер на разследваните дейности. Средствата, с които OLAF разполага за постигането на тези цели, са точно изброени, по-специално в членове 4, 7 и 9 от посочения по-горе регламент.

141. Както Комисията правилно отбелязва, системата на провеждане на разследвания, въведена от Регламент № 1073/1999, има за цел по-специално да позволи проверката на подозрения за случаи на измама, корупция или други незаконни действия, които засягат финансовите интереси на Европейската общност, без по никакъв начин да бъде уподобяван на някаква форма на контрол, като например финансов контрол, който може да има систематичен характер. Противно на твърдяното от ЕЦБ в това отношение, решението на директора на OLAF за започване на разследване, както и решението на някоя от институциите, органите, службите или агенциите, създадени от или на основание на Договорите, да поискат провеждане на такова разследване, не може да стане при липса на достатъчно сериозни подозрения. Освен това, както самата ЕЦБ припомня, текстът на член 6, параграф 3 от Регламент № 1073/1999 разкрива, че писменото основание, което трябва да имат инспекторите на OLAF, трябва задължително да посочва целта на разследването.

142. Колкото до евентуалните пропуски при прилагането на разпоредбите на този регламент, е достатъчно да се отбележи, че те не могат да бъдат основание за неговата незаконосъобразност.

143. На второ място трябва да се отбележи, както е направено както от Комисията и от нидерландското правителство, така и от генералния адвокат в точка 167 от неговото заключение, че вътрешните разследвания, които OLAF може да бъде принудена да провежда, трябва, както изяснява член 4, параграф 1, алинея втора от Регламент № 1073/1999, също да бъдат извършвани при условията и съгласно изискванията, предвидени в решенията, които всяка институция, орган, служба или агенция приемат, така че не трябва да се изключва възможността евентуални свързани с изпълнението на задачите на ЕЦБ специфични фактори при необходимост да бъдат взети предвид от нея при приемането на такова решение, като ЕЦБ е длъжна да докаже необходимостта от приеманите от нея ограничения в това отношение.

144. Ако от друга страна се предположи, че някои икономически оператори могат да бъдат разтревожени от факта, че орган като OLAF е получила някои правомощия за провеждане на разследвания по отношение на ЕЦБ, поради факта че упоменатите по-горе икономически оператори не познават точния вид на посочените по-горе правомощия или съществуването на различните гаранции, в зависимост от които законодателят на Общността е поставил тяхното предоставяне, и по-специално тези които са в състояние да гарантират стриктното опазване на независимостта на OLAF, не може да се твърди, че такова обстоятелство, породено изключително от липсата на информация или от неправилното разбиране на реалното положение от страна на въпросните икономически оператори, може да има като последица Регламент № 1073/1999 да нарушава независимостта на ЕЦБ.

145. От изложените по-горе съображения следва, че правното основание на ЕЦБ, изведено от нарушаване на нейната независимост, трябва да бъде отхвърлено, и че следователно Регламент № 1073/1999 не може да бъде обявен за неприложим на такова основание по силата на член 241 ЕО.

По правното основание, изведено от нарушаване на принципа на пропорционалността

Доводи на ЕЦБ

146. С четвъртото правно основание ЕЦБ твърди, че Регламент № 1073/1999 трябва да бъде обявен за неприложим на основание, че нарушава принципа на пропорционалността.

147. ЕЦБ изтъква на първо място, че предвиденото от посочения по-горе регламент разширяване на обхвата на правата за провеждане на разследвания, така че той да включва и ЕЦБ, е ненужно, предвид съществуването на различни други адекватни механизми за контрол с цел предотвратяване на измамите и борбата с тях в рамките на ЕЦБ.

148. В това отношение тя се позовава на член 27 от Устава на ЕСЦБ, който предвижда от една страна, че счетоводните отчети на ЕЦБ се проверяват от независими външни одитори, препоръчани от Управителния съвет на ЕЦБ и одобрени от Съвета, и от друга страна, че Сметната палата извършва проверка на ефективността на управлението на ЕЦБ.

149. Освен това Управителният съвет на ЕЦБ, като действа в рамките на правомощията за провеждане на независима организационна дейност на ЕЦБ, е създал две нива на контрол, а именно, Дирекцията за вътрешен одит и Комитета на ЕЦБ за борба с измамите.

150. Оспорваното решение и административно циркулярно писмо 8/99 от 12 октомври 1999 г. относно Хартата за извършване на одити на ЕЦБ показват от една страна, че Дирекцията за вътрешен одит, която е в състояние да осигури високо ниво на експертна оценка, е натоварена с отговорността за провеждане на разследвания и за докладване без ограничения за случаите на измами, и от друга страна че тази дирекция работи под пряката отговорност на председателя на ЕЦБ и се ползва с пълна независимост в своята дейност.

151. Освен това, според обясненията на ЕЦБ, Дирекцията за вътрешен одит е длъжна да спазва различни международно признати стандарти в областта на одитите, между които и стандартите относно професионалното провеждане на вътрешни одити, изготвени от Института на вътрешните одитори, и международните инструкции за одит, приети от Международната федерация на счетоводителите, които предвиждат различни правила за поведение на одиторите, като те се приканват да внимават по-специално по отношение на риска от измами и да допринасят за предотвратяването и разкриването на същите.

152. На второ място ЕЦБ изтъква, че голям брой от нейните решения или операции налагат спазването на изключително висока степен на поверителност. По-специално това се отнася за процеса по приемане на решенията на ЕЦБ за определяне на лихвените проценти при операциите, свързани с паричната политика, до техническите страни на производството на банкноти, и до интервенциите, предназначени да окажат влияние върху лихвените проценти.

153. ЕЦБ прави извода, че ако трябва да спазва Регламент № 1073/1999, ще бъде принудена да изключи от полето на разследванията на OLAF всички свои дейности, свързани с основните задачи, посочени в член 105, параграф 2 ЕО, контролът на които

при това положение ще трябва да повери единствено на Дирекцията за вътрешен одит, така че ролята на OLAF ще стане незначителна, и следователно няма да съответства на целите на посочения по-горе регламент.

154. На трето място ЕЦБ отбелязва, че за нея е характерен силно децентрализиран начин на работа, който включва многобройни интервенции на НЦБ. Предвид тази децентрализация, обстоятелството че предоставените на OLAF правомощия за провеждане на вътрешни разследвания засягат само ЕЦБ, а изключват НЦБ, ще лиши тези правомощия от тяхната ефективност в борбата с измамите, понеже OLAF няма да бъде в състояние да провежда тези разследвания в рамките на НЦБ.

155. От друга страна, според представените от ЕЦБ обяснения, координирането на функциите по провеждане на вътрешен одит на ЕЦБ и на НЦБ се осъществява посредством различни мерки, приети от Управителния съвет на ЕЦБ, които от своя страна позволяват провеждането на съвместни одити в тези два вида организации.

Съображения на Съда

156. Необходимо е най-напред да се припомни, че принципът на пропорционалността, който е част от общите принципи на правото на Общността, изисква мерките, въвеждани от дадена разпоредба на Общността, да позволяват постигането на предвидената цел и да не надвишават необходимото за нейното постигане (вж. по-специално Решение от 18 ноември 1987 г. по дело *Maizena*, 137/85, *Recueil*, стр. 4587, точка 15, и Решение от 10 декември 2002 г., по дело *British American Tobacco (Investments) и Imperial Tobacco*, C-491/01, *Recueil*, стр. I-11453, точка 122).

157. Що се отнася до съдебния контрол на условията, упоменати в предходната точка, е необходимо да се подчертае, че на законодателя на Общността трябва да се признае притежаването на значително право на преценка в област от типа на настоящата, така че законосъобразността на приета в тази област мярка може да бъде засегната единствено от нейния явно неподходящ характер спрямо целта, която компетентната институция смята да преследва, (вж. в това отношение упоменатото по-горе Решение по дело *British American Tobacco (Investments) и Imperial Tobacco*, точка 123, и посочената съдебна практика).

158. Но на първо място ЕЦБ не доказва, че законодателят на Общността е извършил явна грешка при своята преценка. В действителност законодателят на Общността би могъл да реши, че въпреки съществуването на собствени механизми за контрол на различните институции, органи, служби или агенции, създадени от или на основание на Договорите, включително и тези, на които се позовава и самата ЕЦБ, е необходимо с цел засилване на превенцията и борбата с измамите, корупцията и другите незаконни действия, които засягат финансовите интереси на Европейската общност, да бъде въведен механизъм на централизиран контрол в рамките на отделен орган, който да бъде специализиран и прилаган по еднакъв и независим начин спрямо тези институции, органи, служби или агенции.

159. В това отношение следва да се отбележи от една страна, че функцията за извършване на разследвания, които има OLAF, се различава по своя характер и специфичния предмет, които са припомнени в точка 141 от настоящото решение, от задачите по упражняване на общ контрол, като тези, които има Сметната палата по отношение на прегледа на ефективността на управлението на ЕЦБ, и външните одитори по отношение на извършването на одити на ЕЦБ.

160. Що се отнася от друга страна до функциите, предоставени на Дирекцията за вътрешен одит и на Комитета на ЕЦБ за борба с измамите с оспорваното решение, законодателят на Общността може да прецени, че разнообразните механизми за контрол, приети на нивото на институциите, органите, службите или агенциите, създадени от или на основание на Договорите, съществуването, както и принципите на функциониране на които зависят от тяхната преценка, не представляват решение, предвид преследваните цели, степента на ефективност на което е равна на необходимата, изисквана за установяване на система, която има за цел да централизира функцията по провеждане на разследвания в рамките на отделен специализиран и независим орган. По отношение на горното е необходимо да се припомни, че Регламент № 1073/1999 по-специално има за цел да предостави на OLAF право да извършва разследвания както в рамките на тези институции, органи, служби или агенции чрез прибегването до така наречените „вътрешни” разследвания, така и извън тях чрез така наречените „външни” разследвания.

161. На второ място по отношение на обстоятелството, че ЕСЦБ функционира в различни отношения по децентрализиран начин, то в никакъв начин не е в състояние да лиши от ефективност разследванията, провеждани от OLAF в рамките на ЕЦБ, и съобщаването от страна на ЕЦБ на информация на OLAF в съответствие с разпоредбите на Регламент № 1073/1999, като това се извършва независимо от резултатите, до които може да бъде достигнато при извършването в съответствие с процедурите на евентуални контролни проверки в ЕЦБ. При всички положения ЕЦБ не указва, както отбелязва и генералният адвокат в точка 187 от своето заключение, точните причини, които позволяват да се направи извода, че съществува подобна липса на ефективност по отношение на упоменатите по-горе разследвания и съобщаване на информация.

162. На трето място макар и да не се оспорва фактът, че някои видове чувствителна информация относно дейностите на ЕЦБ трябва да могат да се ползват с поверителност, така че да не бъде изложено на опасност изпълнението на задачите, поверени на ЕЦБ от Договора за ЕО, е необходимо да се припомни, че Регламент № 1073/1999 изрично предвижда, както изяснява член 4, параграф 1, алинея втора от същия, че вътрешните разследвания на OLAF трябва да се провеждат съгласно условията и в съответствие с процедурите, предвидени в настоящия регламент и в решенията, приети от всяка институция, орган, служба и агенция поотделно. Както е посочено в точка 143 от настоящото решение, не може да се изключи възможността някои специфични фактори, свързани с изпълнението на задачите на ЕЦБ, при необходимост да бъдат взети предвид от нея при приемането на решението, предвидено в член 4, параграф 1, алинея втора от Регламент № 1073/1999, като ЕЦБ е длъжна да докаже необходимостта от приеманите от нея ограничения в това отношение.

163. Подобни специфични фактори обаче не са от такъв вид, че тяхното евентуално вземане предвид да е в състояние, както изтъква ЕЦБ, да лиши правомощията на OLAF от каквато и да е ефективност, като се откаже достъп на службата до по-голямата част от документите на ЕЦБ. Освен това, както генералният адвокат отбелязва в точка 186 от своето заключение, е необходимо да се вземе предвид, че по силата на член 8 от Регламент № 1073/1999 и на член 287 ЕО информацията, изпратена или получена в хода на вътрешните разследвания, е предмет на професионална тайна, въпреки че по отношение на евентуалното съобщаване и използване на информацията се прилагат много строги условия.

164. От това следва, че правното основание, изведено от нарушаване на принципа на пропорционалността поради прилагането на Регламент № 1073/1999 по отношение на ЕЦБ, следва да бъде отхвърлено, и че следователно, този регламент не може да бъде обявен за неприложим на такова основание по силата на член 241 ЕО.

165. Следователно, тъй като четирите правни основания на ЕЦБ в подкрепа на твърдение, основавано на член 241 ЕО, са отхвърлени, следва да се заключи, че Регламент № 1073/1999 се прилага по отношение на ЕЦБ. Така че, е необходимо да се разгледа въпроса дали оспорваното решение трябва да бъде отменена поради факта, както твърди Комисията, че то нарушава разпоредбите на посочения по-горе регламент, което ЕЦБ от своя страна оспорва.

По нарушението на Регламент № 1073/1999

Доводи на ЕЦБ

166. ЕЦБ оспорва обосноваването на доводите, приведени от Комисията в подкрепа на нейния иск, както те са представени в точки от 52 до 55 на настоящото решение. Тя твърди, че оспорваното решение не нарушава по никакъв начин разпоредбите на Регламент № 1073/1999, така че този иск следва да бъде отхвърлен.

167. Според ЕЦБ Дирекцията за вътрешен одит притежава правомощия за провеждане на разследвания преди приемането на оспорваното решение, което в това отношение има напълно декларативен ефект, както това се доказва по-специално от употребата на сегашно време на изявително наклонение в осмото съображение и в член 2 от упоменатото по-горе решение, които показват че Дирекцията за вътрешен одит „отговаря” за извършване на административни разследвания при борбата с измамите и с другите незаконни дейности, които засягат финансовите интереси на ЕЦБ. Единственият нов елемент, въведен от оспорваното решение, се състои в увеличаването на независимостта на Дирекцията за вътрешен одит чрез създаването на Комитета на ЕЦБ за борба с измамите. По този начин посредством приемането на вътрешна организационна мярка ЕЦБ се задоволява да отговори на необходимостта от борба с измамите по начин, който най-добре съответства на нейните функции.

168. Доколкото Регламент № 1073/1999 не може да бъде тълкуван като възпрепятстващ ЕЦБ да засилва ефективността на механизмите за борба с измамите в нейните рамки, тъй като правомощията на OLAF в тази област не са изключителни, оспорваното решение не нарушава посочения по-горе регламент. То не изключва напълно ролята на OLAF, така че двете въпросни системи на контрол могат да съществуват заедно.

169. Освен това ЕЦБ поддържа становището, че Регламент № 1073/1999 не задължава ЕЦБ да приема решение като визираното в член 4, параграф 1, алинея втора и в член 6 от същия регламент, както разкрива текстът на тази алинея, която се ограничава да изиска от съответните институции, органи, служби и агенции да „обсъждат помежду си правилата, които трябва да залегнат в тези решения”. Следователно посочените по-горе институции, органи, служби и агенции остават свободни да се въздържат от приемането на такова решение и да се придържат към Договорите, към общите принципи на правото на Общността, към своите устави и към Регламент № 1073/1999. Освен това ЕЦБ изтъква, че не е предвиден никакъв срок за евентуалното приемане на такова решение.

170. Нещо повече, с приемането на оспорваното решение, ЕЦБ по никакъв начин не е смятала да прилага член 4, параграф 1, алинея втора, и член 6 от Регламент № 1073/1999.

171. И на последно място въпросът дали като не прилага посочените по-горе разпоредби, ЕЦБ може да наруши своето задължение да пристъпи към действие, което произтича от Договора за ЕО, не може да бъде разгледан в рамките на иска, основан на член 230 ЕО, а налага предявяването на иск на основание член 232 ЕО.

Съображения на Съда

172. Необходимо е да се отбележи, както Комисията правилно изтъква, че оспорваното решение трябва да бъде разглеждано в светлината на нейните съображения.

173. Но в това отношение следва да се отбележи, че обясненията, предоставени от посочените по-горе съображения с цел обосноваване приемането на предвидените в оспорваното решение мерки, отразяват намерението на ЕЦБ да въведе отделна и изключителна система по отношение на предвидената от Регламент № 1073/1999, като това се обосновава с основния довод, че според ЕЦБ този регламент не се прилага по отношение на нея.

174. В действителност от комбинацията на първо съображение и на съображения трето – осмо съображение от оспорваното решение става ясно, че неговата цел е да повери на Дирекцията за вътрешен одит упражняването на правомощията по провеждане на разследвания, които по-специално притежава ЕЦБ. Става ясно и че това решение е прието по-специално на основание на съображението, че ЕЦБ разполага със собствен бюджет и финансови ресурси, които съответстват на нейните собствени финансови интереси, които са различни от финансовите интереси на Европейската общност, и че при борбата с измамите е необходимо запазването на настоящото разпределение и баланс на отговорностите между институциите на Европейската общност и ЕЦБ, както и че трябва да се има предвид независимостта на ЕЦБ.

175. Подобни съображения, които подкрепят доводите на ЕЦБ, представени в рамките на настоящото производство с цел установяване неприложимостта на Регламент № 1073/1999, показват явно решението на ЕЦБ да смята за неприложим по отношение на нея посочения по-горе регламент, както и отказа за приемане на решението, предвидено в член 4, параграф 1, втора алинея и в член 6 от същия регламент, а не, както твърди ЕЦБ, просто намерението да бъде засилена ефективността на механизмите за борба с измамите, които са въведени на основание нейните независими правомощия в областта на вътрешната организация.

176. Този извод се подкрепя и от прегледа на диспозитива на оспорваното решение.

177. В това отношение трябва да се отбележи, както проличава сравнението между от една страна съображенията и разпоредбите на Регламент № 1073/1999, и от друга страна на съображенията и разпоредбите на оспорваното решение, че предвидената от това решение система, както генералният адвокат отбелязва в точка 87 от своето заключение, е пренесена в много голяма степен от системата, която въвежда посоченият по-горе регламент.

178. Това обстоятелство, както и фактът, че оспорваното решение, в което се пропуска всяко позоваване на правомощията на OLAF и на евентуалното оперативно

сътрудничество с нея, въпреки това в своя член 1, параграф 9, предвижда принцип, според който Комитетът на ЕЦБ за борба с измамите е задължен да установи връзки с Надзорния съвет на OLAF, показват намерението да не се прилага системата, предвидена от Регламент № 1073/1999.

179. Предвид посочените по-горе съображения, уточнението в член 2 от оспорваното решение, съгласно който Дирекцията за вътрешен одит има задължението да извършва разследвания и да докладва по всички въпроси, свързани с предотвратяване и разкриване на измами и други незаконни дейности, трябва да бъде тълкувано, както отбелязва генералният адвокат в точка 77 от своето заключение, в смисъл че цели да предостави на Дирекцията за вътрешен одит монопол в провеждането на такива разследвания и докладвания.

180. Предвид същите съображения, член 5 от оспорваното решение от своя страна изразява решението на ЕЦБ да изключи по отношение на членовете на своя персонал, задължението да сътрудничат и да представят информация на служителите на OLAF, предвидено в член 4, параграф 6, буква а) от Регламент № 1073/1999. В действителност без да прави каквото и да е позоваване на това задължение, упоменатият по-горе член 5 предвижда, че персоналът на ЕЦБ е длъжен да информира Комитета на ЕЦБ за борба с измамите или Дирекцията за вътрешен одит за всяка измама или незаконна дейност, която засяга финансовите интереси на ЕЦБ, и забранява членовете на персонала да бъдат подлагани на несправедливо отношение или дискриминация поради това.

181. От изложеното по-горе следва, че като приема оспорваното решение, което се основава на погрешното предположение, че Регламент № 1073/1999 не се прилага по отношение на ЕЦБ, а следователно той изразява намерението на ЕЦБ да организира по изключителен начин борбата с измамите в нейните собствени рамки, ЕЦБ не прилага системата, въведена от посочения по-горе регламент, и заменя приemanето на решението, предвидено в член 4, параграф 1, втора алинея и в параграф 6 от него с въвеждането на отделна система, прилагана само по отношение на ЕЦБ.

182. Като изключва прилагането от Регламент № 1073/1999 и като отказва да адаптира своите вътрешни процедури по начин, който да отговоря на изискванията на регламента, ЕЦБ нарушава посочения по-горе регламент, и по-специално неговия член 4, и надвишава степента на собствена организационна автономност, която притежава в областта на борбата с измамите.

183. Освен това няма никакво съмнение, противно на това, което ЕЦБ твърди, че член 4, параграф 1, втора алинея и член 6 от Регламент № 1073/1999 налагат на институциите, органите, службите и агенциите, създадени от или на основание на Договорите, задължението да приемат решението, което се упоменава в тези разпоредби. Това заключение се налага, както е отбелязвано и от генералния адвокат в точки 90, 91 и 94 от неговото заключение, както от текста на упоменатите по-горе разпоредби, така и от десетото съображение от Регламент № 1073/1999.

184. Що се отнася до обстоятелството, че същите разпоредби не предвиждат срок за приемането на такова решение, е достатъчно да се отбележи, че то не оказва никакво влияние на констатацията, направена в точка 181 от настоящото решение.

185. Същевременно настоящият иск, който цели отмяната на оспорваното решение въз основа на правните основания, изведени от нарушаването на Регламент № 1073/1999, които бяха потвърдени в точка 181 от настоящото решение, противно на твърдението

на ЕЦБ, не може да бъде смесван с отделния иск, който евентуално може да бъде предявен срещу ЕЦБ на основание член 232 ЕО, с цел да се установи неприемането от нейна страна на решението, изисквано по силата на член 4, параграф 1, втора алинея и член 6 от Регламент № 1073/1999.

186. От всички изложени по-горе съображения следва, че искът на Комисията трябва да бъде уважен, и че оспорваното решение следва да бъде отхвърлено.

По съдебните разноски

187. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на ЕЦБ и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. Параграф 4, първа алинея от посочения член 69 предвижда, че Кралство Нидерландия, Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

- 1. Отменя Решение 1999/726/ЕО на Европейската централна банка от 7 октомври 1999 г. за предотвратяване на измами (ЕЦБ/1999/5) .**
- 2. Осъжда Европейската централна банка да заплати съдебните разноски.**
- 3. Осъжда Кралство Нидерландия, Европейския парламент и Съвета на Европейския съюз понасят направените от тях съдебни разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 юли 2003 година.

Подписи